

[Arbejdsministeren]

eller psykiske handicap, der er beskæftiget som lønmodtagere enten på det almindelige arbejdsmarked eller på beskyttede værksteder (herunder institutionsafdelinger), er omfattet af ATP efter de almindelige regler i loven om Arbejdsmarkedets Tillægspension, selv om de aflønnes med en i forhold til det almindelige lønniveau reduceret løn. De pågældende handicappede betragtes i deres beskæftigelse på beskyttede værksteder som lønmodtagere i ATP-lovens forstand.

ATP har endvidere oplyst, at det dog er en betingelse, at de kontante arbejdsvederlag er lig med eller højere end værdien af eventuel kost og logi med tillæg af et nærmere fastsat lømpepengebeløb.

Arbejdsministeriet skal tilføje, at spørgsmålet, om en person er lønmodtager efter ATP-loven, afgøres endeligt af ATP's ankenævn, således at Arbejdsministeriet ikke kan tage stilling hertil.

Med hensyn til spørgsmålet om AUD-bidrag kan det oplyses, at det fremgår af AUD-fondsloven, at lønmodtagere, der betaler bidrag til ATP, også skal betale bidrag til AUD-fonden.

Spm. nr. S 334

Til *sundhedsministeren* (12/3 91) af:

Torben Lund (S):

»Vil ministeren oplyse, om amtskommunen eller kommunen skal afholde udgiften til ordineret gigtbehandling i eget hjem, herunder udgiften til et bærbart iltapparat?«

Begrundelse

Der henvises til artiklen »Fange i sit eget hjem«, side 8 i Ekstra Bladet 9. marts d.å.

Det forekommer uantageligt, at patienten skal bære risikoen for, at amtskommune og primærkommune er uenige om betalingsforpligtelsen.

Svar (20/3 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Amtskommunen er som ansvarlig for sygehusvæsenet forpligtet til vederlagsfrit at stille behandlingsredskaber til rådighed for patienter. Reglerne herom findes i Indenrigsministeriets cirkulære nr. 21 af 20. februar 1975 om afgrænsningen af behandlingsredskaber, hvortil

udgiften afholdes af sygehusvæsenet, jf. lov om sygehusvæsenet.

Som behandlingsredskab anses apparatur og hjælpemidler, som patienten forsynes med som led i eller fortsættelse af den på sygehuset påbegyndte behandling med det formål enten at tilvejebringe yderligere forbedring af det på sygehuset opnåede resultat eller forhindre forringelse af dette resultat. Apparatur, der ordineres af sygehuset under indlæggelse og anskaffes til mere eller mindre permanent brug i hjemmet efter udskrivelsen, anses ligeledes som behandlingsredskab, når patienten har fået undervisning i brugen på sygehuset eller er under en vis kontrol af dette. Iltapparater er i cirkulæret medtaget i denne kategori.

Der leveres normalt stationært apparatur. Spørgsmålet om transportabelt iltudstyr har tidligere været fremme, i hvilken forbindelse Indenrigsministeriet udtalte, at det fandtes rimeligt, at patienter i visse situationer kunne låne et transportabelt iltapparat på det sygehus, der i øvrigt har ansvaret for udlån af stationære apparater og leverancen af ilt, og at de med udlånsvirksomheden forbundne udgifter afholdes af sygehusvæsenet.

Socialministeriet har oplyst, at der nu fra flere sider er rejst spørgsmål om en mere generel anvendelse af transportabelt iltudstyr. Spørgsmålet om en udvidet adgang er bl.a. rejst over for Hjælpemiddelnævnet, der bistår med afgrænsning mellem hjælpemidler, hvortil der kan ydes hjælp af kommunen efter bistandslovens § 58, og behandlingsredskaber, der henhører under sygehusvæsenet, og man er ved at undersøge behovet og mulighederne, herunder det sikkerhedsmæssige aspekt.

Jeg har aftalt med socialministeren, at sagen behandles hurtigst muligt, så en løsning kan udmeldes til amter og kommuner snarest muligt.

I øvrigt kan jeg oplyse, at problemet vedrørende behandlingsredskaber/hjælpemidler snarest vil blive taget op til ny vurdering i et samarbejde mellem Sundhedsministeriet og Socialministeriet.

Spm. nr. S 335

Til *boligministeren* (12/3 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):